මහමගදී හමුවුණු සුප්පා දේවියකට

අහම්බෙන් හමුව මහමග කොණෙක
විවර කර අඳුරු හද ලෙනෙහි දොර
හැගුම් ඕඝය මඩවෙත මුදාහළ
ළඳුණි, සුප්පා කුමට වැලපෙනුද
විවර වූ පසුව ගල් ලෙනෙහි දොර

නොබිඳ ලෙන් දොර ඉතා සීරුවෙන්
ලබා අවසර විවර කළ දොරෙන්
පිටව පියවර තබා හෙමි හෙමින්
අරඹන්න හුරු ගමන හිනැහෙමින්

අඳුරු වන ගැබ කතර නපුරු මිරිඟුව රඟන
නුවර කාටත් රචන විසල් කොන්ක්‍රීට් වාසල් පිරුණ
දෙවන රුදු නිය පහර වැදුණු හද නිවාලන
අසිරිමත් මහා ඔසුවක් ලෙසින
වැළඳගත්තී නොවෙද ළඳුණි ඔබ
දිනෙක පෙර ප්‍රේමයේ පිළිසරණ

නිවා හිරු සඳු නේක මිණි රැසින් එළිය කළ
සලා විදුනා සෙමර විජිණිපත්
සිව් දෙසින් එන සුළඟ මුවා කළ
පවුරු බිත අලෙව්දුන් සුඳගරින්
ලොවෙක නෙත් වහා ඇද වසඟ කළ
ඇත්ත, ළඳ කොතැන වුව කාට වුව
විටෙක ගල් ලෙනෙකි දොර වසන ලද කුළ ගෙදර

පුතුන් කරඳඩු වැඩුණු නගා ගොර බිරම් හඬ වියරුවෙන්
බිඳින්නට පෙර සෙමෙන් බලා කල් යල් විවර කළ දොරෙන්
පිටව පිය පොඩි තබා මග දිගේ ඉතා සකසුරුවමින්
යාම යෙහෙකිය යළිත් හුරු ගමන
දැන හැඳින අතුරු අනතුරු රැඳුණු නුවර මැද සීරුවෙන්.

සජීවනී කස්තුරිආරච්චි

උදෑසන මල් සුවඳ

වේදනා කොහිද නැත වත මරෑල පිපී එයි
පළමු රන් හිරු එළිය මල් කැකුළ සිප ගනියි
කිරි සුවඳ දැනී එබී එබී ඉස්සී බලයි
කිරි ශිරා දිය වෙමින් හිරු එළිය දෝරෙ යයි

රැය වින්ද දුක මලක් වෙලා පෙති දිග හැරේ
කිරිළු පැලැඳූ පුතා පෙති මැදින් මෝදු වේ
ඇ[illegible]ලි හිරු කිරණතර උණුහුමට තුරුළු වේ
බිම වැටුණ පිණි පොකුරු සිනා පලඳා ගනී

පාත් වී පාන් තාරකා නළලත සිඹියි
විහ[illegible] ඇස ඇරෙයි ගී ඇසෙයි ජය මංගලම්
හැම ගහක පඳුරකම අම්මෙකුගෙ හිනාවයි
මාතෘ වාට්ටුව සොඳුරු දෙනිපෙතක් වෙයි

එදා දුර පියාඹා යද්දී සඳ එළිය යට
සැ[illegible]ව කළු සළුව තුළ එරෙව් නෑ ගිරි සිකර
හැර දමා හද වැසුණ මීදුමේ ගන තිමිර
ප්‍රේමයෙන් හරිත වී පෙනේ ගලනා කඳුර
සඳට හිමි නැති වුනත් මේ උදෑසන අහස
සඳේ ආදරය ඇත පෙති මත්තෙ හැම තැනම

දවස බිහි කරන්නට විළි ලෑව ගන අඳුර
හැලූ පිනි කඳුලූ නුඹ අතේ ගුලි කරමි පුත
කවි ගීත නාඳුනන මල් පතන බඹරුන්ට
කියා දෙනු පිණිස හෙට උදෑසන මල් සුවඳ

ගැමුණු පී. දසනායක

අවදානම

සුපිරිසිදු
හිම මත
මිළ අධික
අඩි තිය තිය
ඇවිදින විට
පසක් විය මට
ලස්සන යුරෝපයේද
ජීවිතය
ලිස්සන බව

ජගත් වික්‍රමආරච්චි

පහන් වැට

මගේ අදහස්

හොරෙන් අරගත් මගේ අදහස්
වේදිකවක් මතට වී ඔබ
දෙසනු ඇසුමෙන් හරසරින්
වැඩේ මා සිත පිළිකුලක්

දහස් ගණනින් එක්ව රැස්වී
නගා ඔල්වර මහ හඬින්
අසනවිට ඒ ඔබේ දෙසුමන්
පුරයි මා සිත සිහින් සතුටක්

සැබෑ කරනට ඔබකිවු දෑ
වීදිබට ඒ ජනී ජනයා
පෙලගැසී යනු දුටුව විටදී
පිරේ මා සිත උද්දාමයෙන්

ඒ පිරිස් මැද නොමැති ඔබ දැක
නසාලන්නට ඔබේ නොපනත්
දවාලන්නට උඹේ බොරු කය
නැගේ මා සිත කෝපයක්

රංජිත් වීරසිංහ

බෝතල් පත්තරකාරයාගේ ප්‍රේමය

ජීවිතය කුරුටු ගෑවෙමි පත්හිඳෙන්
බොහෝ දුකෙන්
තරු අයල සඳු අයල
මහ රැයෙත්

වරෙක නුඹ කවියක්ව
තව වරෙක ලිපියක්ව
කොලමක් වුණා
පුරා යන දිවි ගමනෙ
ප්‍රේමයෙන්

මා ලියූ ජීවිතය
දය දහයේ නෙතු තුලින් මතුවෙලා
ඔවුන්ගේ ජීවිතය එයම බව කියවිලා
ආදරෙන් මා සොයා එනෙන විට
කඩදාසි පිටු අතර රැඳි රැඳී
සිනහවෙන් ඉකිබින්ද
කල් පුරා මා ලියූ ජීවිතය
රැගෙන ගොස්
ජීවන බරට
බෝතල් පත්තරකාරයෙක්

ලක්ෂ්මන් කොඩිතුවක්කු

පළල් පාර

බොහෝ මිනිසුන් ආ ගිය
පළල් පාරට
ඈ නිවහනේ දොරටුව
නිරතුරුව විවර වී තිබිණි

ඇතැමෙක්
පැමිණියේ හිස් අතිනි ...
පිටව යන විට
මල් ද අතු ඉති ද
රැගෙන ගියහ
ඇතැමෙක්
පිය සටහන් පමණක්ම
තබා ගොස් තිබිණි

වසන්තය
පැමිණ ආපසු ගියේය
වස්සානය ද
පැමිණ ආපසු ගියේය
ඉඳහිට
ගිම්හානයද
නො ආවා නොවේ ...

කටුක ගිම්හානයක දී වුව
පුළුල් ඈ හද පත්ල
අත පත ගාන යමෙකුට
මලක් හෝ දෙකක්
නෙළා ගත හැකි විය

නිතිපතා
පැමිණි අය වෙත
සාද සංග්‍රහය පවත්වන විට
ඈට ඈ අමතක විය ...

අට අනූවක් රෝග
නව අනූවක් ව්‍යාධි
නිහරෑවම දරාගත් ඕ
පාළු මූසල රාත්‍රියක
රහසින්ම
මරු හා නික්ම ගොස් තිබිණි

ඈත කඳු මුදුන් මත
පරෑ පැහැති මළ හිරු වැතිරුන
අළුපාට හැන්දෑවක
බිමට බරවුනු හිස් ඇති
මෙරක් බරවූ හිත් ඇති
සුදු පාට මිනිස් පෙරහැර
ඈ කැන්දාන ගියදා පටන්
පාර පටුවිය

අගුළු නොවැටුනු මුත් දොරටුවට
එයින් පසු
ලමෙත් මැදුරල වෙත
ආ ගිය කෙනෙක්
නැති තරම්මය...

පද්මිණී ශ්‍රියාලතා

මිතුරු කවියාගේ ප්‍රේමයට...

ගලා යන්න ගඟකට දහඩිය හෙළපු
සලා දුලා නා දල්ලට පිනි තියපු
මලානිකම තුරු සිරසට මල් ඉහපු
වලාකුළයි නුඹ වැටෙනට බිම හොයපු

දොළෙන් සංහිඳෙන් තෙත ගත් හද මරෑල
සිහින් අකුණු සරටත් ඇස දිය විසුල
තෙලෙන් බැදන් කිරි කන නුවරක අපුල
සැලෙන්නැති අතින් තිර මත කවි කෙරුව

රොද බැඳි සකි කැළ හා විඳ සඳ වතුර
කඳුළක් වෙද ළය ගුලි කොට මුතු තැනුව
අග පිපි මල් මග හැර කල් හැරි මිතුර
මග බැලූවෙද එනු දැක හිමිදිරි තරුව

අහස විසල්, ඔව්, නුඹ මේ කුළ බැවිනි
රහස යනුම වැසි වැටෙනා එක පමණි
නොවැස මෙතෙක් සෙනෙහස රැස් කළ සඳුනි
අහස පොළොව හමුවෙන තුරු වැසි පතමි

මාලතී කල්පනා ඇම්බ්‍රෝස්

අවසාන දුම්රියත්
වැරදුනා තාත්තේ
ජීවිතේ වාගේමයි
පෙනි පෙනියි වැරදුනේ .....

මිලක් නැති කිසිත් නැති
මේ නුවර වීදියේ
පහන් වැට දන්නවා
කිමැයි නිදි වැරුවේ....

මහ හුහක් හීන නැති
අපේ මේ ජීවිතේ
කිමද සරදම් තැවුල්
දුර නොගොස් නැවතුනේ ...

දැස් දල්වා තුටින්
බලන් ඇති හද සෙනෙහේ
ගම් දොරින් පිටව ගිය
යෞවනිය මං නොවේ ....

ජීවිතය රකින්නට
උගස් කළ ජීවිතේ
අස්වැන්න එවන්නම්
ගමට එම් කොයි ලෙසේ

අනුරාධා...